

De nominaties **Kunstliefdeprijs 2014**

Het is voor ons geen makkelijke taak geweest om uit het grote diverse aanbod van werk op de diverse tentoonstellingen dit jaar drie genomineerden te selecteren voor de Kunstliefdeprijs.

Het blijft toch vaak ook appels en peren vergelijken. Het is daarom wel goed even te vertellen hoe de jury te werk is gegaan.

De juryleden hebben ieder individueel de tentoonstellingen bezocht .Daarbij hebben zij die kunstenaars en werken geselecteerd die voor hen voor nader bespreking en onderzoek in aanmerking kwamen.

De juryleden hebben in een aantal vergaderingen hun voorkeuren aan elkaar voorgelegd en beargumenteerd. Dit leverde, mede door de drie verschillende achtergronden levendige gesprekken op. Uit deze gesprekken is een lijst naar voren gekomen die door de jury nog nader is bekeken.

De jury heeft niet alleen naar afzonderlijke werken gekeken ,maar met behulp van nieuwe media (websites ,linked-in profielen) zich een breder beeld gevormd van het ander werk, achtergrond en ideeën van deze mensen.

In een slotvergadering is de jury uiteindelijk unaniem tot de eindkeuze gekomen van drie genomineerden.

Welke beelden blijven er op je netvlies branden en nestelen zich in het bos van je verbeelding. Doen ze dit verstild, fluisterend, orerend, slaand en schoppend, bijtend ,je in twijfel achterlatend of met een bulderende lach. Het is een samensmelting van veel factoren, die maakt of een beeld bij je blijft en hoe het zich verbindt met de beelden die er al zijn. Aan de takken hangt schoonheid naast ongemak, poezie naast perfectie, stekels naast lokroep, materiaal naast idee. Sommige beelden verdringen andere beelden, sommige brengen nieuwe lichtplekken aan. Ze komen om zich te nestelen ,maar ook om je zicht te geven op de verbeelding van anderen en je nieuwsgierig te maken naar panorama's die zij je kunnen bieden.

Een goed kunstwerk vormt zo een spannend vervoermiddel met eigenzinnige chauffeur. De drie genomineerden tonen ons hun in hun werk drie sterk verschillend routes.

Walter Simon speelt een spel met illusie en de realiteit, zoals we die waarnemen. Hij doet dit met een manier van schilderen die eerder documentair, dan lyrisch genoemd mag worden en schept daarmee een aandachtige eigen poezie . Het werk roept associaties op met modelspoorwegbanen, schoolkaarten en oude ansichten .De schilderijen zijn in hun ruimtelijke werking verrassend, soms monumentaal, maar overschreeuwen zich zelf nergens. Onverstoorbaar en wars van nieuwe modes in de kunst timmert, schuurt en schildert hij met voelbaar plezier voort. Zo ontstaat een eigen oeuvre dat geen herhaling is van zetten, maar dat zich, steeds gevoed door nieuwe heldere ideeën , blijft ontwikkelen.

De jury heeft waardering voor de wijze waarop hij de kijker steeds weer op een andere manier het schilderij in lokt.

Bas Lobik werkt met (voor sommigen misschien bijna irritant) monomane vasthoudendheid

aan zijn schilderijen. Het is sterk methodisch werk met een grote aandacht voor het ambacht en een blijvend raffinement. Je kunt verloren raken in het subtiele kleurenspeel van de lijnen. Je verwonderd je over de plastische gelaagdheid van de verf die het schilderij ook tot een object maakt. Letten op de randen van het werk die het schilderij ook uit de pure abstractie haalt. Dan besef je ook het eindeloos geduld en het consequent handelen, wat deze werken mogelijk maakt.

Het in Kunstliefde getoonde monumentale werk dwingt in zijn intensiteit respect af. De jury wil zijn waardering uit spreken voor de consequente wijze waarop Bas Lobik het werk scherp houdt.

Mathieu Klomp heeft een stevig beeld neergezet, met een goed gevoel voor de maat. De hantering van het materiaal draagt bij aan de zeggingskracht van het beeld, een mooie samensmelting van idee en materiaal. Hij gaat verhalende, beladen en theatrale onderwerpen niet uit de weg, maar weet ze met de juiste dosis humor te kruiden. Mooi ook is dat het beeld zich niet simpelweg laat lezen als een rebus, maar de kijker ook met vragen achterlaat. Ook ander werk van Mathieu laat naar het oordeel van de jury een gedrevenheid en open experimenteerhouding zien. Het werk ziet er niet alleen fascinerend uit, maar het gaat ook nog ergens over. Hij toont lef, schuwt geen grote formaten en durft te experimenteren met het materiaal.

Wat de drie genomineerden bindt, is dat zij ieder op eigen wijze hun persoonlijkheid in het werk weten te leggen en ons daarmee nieuwsgierig maken naar wat nog zal komen.

Mieke van den Hoeven Marcel Gieling John Sikking